

Kapitola první

Propletené větve škrábaly po oknech auta, které se prodíralo cestou k domu. Amelia se zachvěla radostným vzrušením. Připadala si jako v pohádce, když se blížila k tomu obrovskému, starému a opuštěnému domu ztracenému ve venkovské krajině. Na konci cesty se tyčila cedule zpola obrostlá břečťanem. Amelia na ní rozeznala jen nápis „Allan House“. Tohle bylo konečně opravdové dobrodružství – noční jízda až daleko do skotské divočiny. Jak se tak proplétaly setmělými klikatými silničkami, bůhvíjak dlouho už nepotkaly žádné jiné auto.

Když však vystoupily z auta, protáhly se a unaveně vykročily ke dveřím, přivinula se Amelia blíž ke své starší sestře Belle. Před cizími lidmi se styděla a své vzdálené sestřenice a bratrance si sotva pamatovala. Maminka říkala, že Anya je stejně stará jako Bella, a Lara že

je o rok starší. A Tomovi mělo být deset, takže je jen o pár měsíců starší než Amelia. Bella tvrdila, že si Anyu a Laru pamatuje perfektně, a těšila se, až se s nimi znovu uvidí. Amelia měla hrozný strach, že starší děvčata z ní nebudou nadšená. Takže na ni zbude akorát ten kluk. Tom. Ale že jsou příbuzní, to ještě nemusí znamenat, že spolu budou dobře vycházet. Připadalo jí zvláštní trávit Vánoce někde jinde, navíc v domě, který žádná z nich nezná.

Amelia přimhouřila oči před náhlým přívalem nazlátlého světla probleskujícího z otevírajících se dveří a pak už kolem nich zněl hláhol vzrušených hlasů a smích. Objímání nebralo konce a v tom víru paží a objímajících náručí se pomalu posouvaly dovnitř. Amelia se nenápadně přitiskla zády ke zdi a dívala se na maminku, která se právě objímala s drobnou tmavovlasou paní.

Byla mamince až neuvěřitelně podobná. Amelia usoudila, že tohle musí být maminčina sestřenice Laura. Nečekala, že si budou tolik podobné. A ta dvě děvčata, která se objímají s Bellou, to budou jejich sestřenice z druhého kolena.

„A tohle musí být Amelia!“ Laura se k ní otočila, a když ji objala, prohrábla Amelii tmavé kučeravé vlasy.

Amelia se pokusila o úsměv. Tohle dělali všichni a jí nezbývalo než tvářit se, že jí to nevadí.

„Promiň, Amelie, nemohla jsem si pomoci – máš je tak krásné,“ řekla jí Laura s úsměvem. Laura prý je vzdálená sestřenice maminky. Nebo tak něco. Ale tak jí přece Amelia nemůže říkat. Maminka jí doporučila, že nejjednodušší bude brát ji prostě jako tetu Lauru.

„Ahoj,“ špitla Amelia.

„Pamatuješ si vůbec Toma?“ zeptala se jí teta Laura a postrčila před sebe plaše vyhlížejšího chlapce. „Neviděli jste se... jak vlastně dlouho... no páni, nějaké tři roky, tak to si nejspíš nevzpomeneš...“

Kluk měl tmavé, nepoddajné vlasy a byl vyšší než Amelia (což byl skoro každý, na to už si zvykla). Pak za ním zpozorovala psa se stříbřitou srstí a narezlými znaky na hrudi. O krok ucouvla, přitiskla dlaně na zašlou tapetu na stěně za svými zády a vroucně si přála, aby se stěna rozestoupila a ona mohla zmizet. Maminka ji upozorňovala, že tady mají psa, a Amelia se toho setkání bála už celé týdny. Dvakrát ji dokonce v noci vzbudil děsivý sen. Ani tehdy, v té tmě, si ale toho psa nepředstavovala takhle velkého...

„Aha, tak tohle je ten tvůj pes,“ ozvala se Ameliina maminka a trochu ustaraně se pousmála.

„Amelia má se psy trochu problém. Je to pes, nebo fenka?“ zeptala se a nejistě se na psa zadívala.

Amelia neměla ponětí, jak se na takovém psu pozná, jestli je to kluk, nebo holka. Jediné, co viděla, byly chvějící se uši, huňatý šedohnědý kožich a ty zuby... vypadal jako nějaký druh vlka. A skoro jistě to byl vůbec největší pes, jakého kdy v životě viděla. Byl dokonce ještě větší než ten hrozný hafan, který ji před pár lety povalil v parku. Jeho pán se jí tehdy pokoušel vysvětlit, že je pes jen rozdováděný, ten ale štěkal a štěkal, a rovnou jí do obličeje a Amelia nikdy v životě neprožila takový děs.

„Určitě bude hodný, Amelie,“ řekla konejšivě maminka a natáhla k ní ruku. Mezi nimi byl ale ten pes a Amelia nedokázala kolem něj projít.

Zacouvala ještě o kousek dál a zastavila se, až když si uvědomila, že má za zády vchodové dveře. Dál už ustupovat nemohla. Pes vzápětí vykročil proti ní a se zájmem ji očichal.

„Hej!“ Bella, která se až doposud bavila s ostatními děvčaty, se otočila a postavila se před psa. „No ty jsi ale krasavec, vid’? Ale Amelii musíš nechat na pokoji, to není pejskařka.“ Natáhla ruku, aby si ji pes mohl očichat a olíznout ji. Bella se zasmála, zato Amelie se otrásla hrůzou při pouhém pohledu na ten dlouhý červený jazyk.

„Ty se vážně bojíš psů?“ zeptal se jí Tom a znechuceně si ji prohlížel.

„Jednou ji pes porazil v parku,“ vysvětlila mu maminka, přistoupila k Amelii a položila jí paži kolem ramen. „Byl velký a ona prodělala šok.“

„Ale Freddie není zlý,“ namítl Tom. „Jednu malou holku od sousedů dokonce nechá, aby se mu vozila na zádech.“ Jakmile Freddie zaslechl své jméno, zavrtěl ocasem a Amelia se přitiskla k mamince. Věděla, že strach je zbytečný – sama viděla, jak se Freddie chová přátelsky –

ale nemělo smysl ji o tom přesvědčovat. Srdce jí bušilo tak, že to museli slyšet všichni kolem.

„Odved' Freddieho do kuchyně a nech ho tam, Tome,“ řekla teta Laura rozhodně. Když Tom odcházel, cosi si našťavaně mumlal a Freddie se loudal za ním.

„Jsi v pohodě?“ šťouchla Bella do Amelie.

„Ano,“ špitla Amelia. Ale nebyla to pravda. Zůstanou tu celý týden. Za tři dny jsou Vánoce. Všichni se shromáždí u stromku, budou zpívat koledy, vyrábět perníkovou chaloupku a vůbec dělat všechny ty věci, kvůli kterým má Amelia Vánoce tak ráda. Má to být nejkrásnější čas v roce, a teď je to všechno na draka. Celé Vánoce se bude schovávat před psem.

Amelia seděla na širokém okenním parapetu ve své ložnici zabalená do vlněné deky, kterou našla na dně prádelníku. Byla hnědá, chlupatá a místy děravá, ale dokázala zahřát v mrazivém větru, který hvízdal kolem domu a dělal, co mohl, aby pronikl i dovnitř. Amelia si na psaní do deníku navlékla bezprsté rukavice. Deník dostala k loňským Vánocům od babičky a zapisovala si do něj od té doby téměř každý den, i když to někdy byly jen poznámky, jako například Nesnáším paní Turnerovou nebo Kéž by nikdy nebyly vynalezeny domácí práce. Tady v Allan House to ale vypadalo, že rozhodně bude o čem psát – nebo tu na psaní alespoň bude daleko víc času. Když sešla dolů a zkusila se dívat na televizi, vždycky se odněkud vynořil Tom s Freddiem. Jako by ji sledoval. A tablet, který měly mít společný, si sprostě přivlastnila Bella.

Pořád nezačalo sněžit, zapsala si Amelia a smutně se zadívala z okna. Vyhlídka to byla krásná, i když poněkud drsnější. Za domem se v mohutných, výrazných vlnách zvedaly kopce porostlé zelenou trávou, která odsud vypadala jako samet, ale zblízka rozhodně sametová nebyla, to si Amelia vyzkoušela.

Když jim maminka s nadšením vyprávěla o domě, o tom, že teď patří jí a tetě Lauře a že tam stráví Vánoce, vlastně jako by jim slíbila, že bude sníh. Sáňkování, opakovala několikrát nadšeně. Sněhuláci. Koulovačka!

Vlastně, napadlo Amelii, když si opřela tvář o chladné okenní sklo, to, že nesněží, má taky něco do sebe. Byla si naprosto jistá, že Tom by byl při koulovačce surový. A určitě by si našel příležitost, aby jí nacpal sníh za krk. Otrásla se, sklouzla z parapetu a zahalila se do deky jako do pláštěnky. Rozhodla se vydat se na obhlídku. Dům, kterému snad od nepaměti říkali Allan House, byl obrovský, a i když už v něm bydlely druhý den, byla Amelia přesvědčená, že z něj ještě neviděla všechno. Dům jako by měl mnohem víc zákoutí než kterýkoliv jiný dům, jaký dosud navštívila. Pokaždé když už si myslela,